

Goeden avond vrienden.

Hedenavond wil ik aandacht wijden aan aspecten als gedachtekracht, wisselwerkingen, evenwicht tussen stoffelijke en geestelijke invloeden.

GEDACHTEKRACHT.

U heeft daarover reeds voldoende gehoord om te beseffen, dat het denken buiten de mens voortbestaat en dat dit denken niet alleen op aarde zelf, maar dus ook in wat wij noemen bepaalde sferen, een zekere invloed heeft.

U moet zich goed voorstellen dat een gedachte een soort kracht is, een kracht die u bijna niet merkt. Ze is ongeveer te vergelijken met de lichtindruk die een zonnestraal uitoefent (een zonnestraal oefent druk uit, zij heeft een zeker gewicht). Maar dat licht kan heel weinig slechts in beroering brengen. Wanneer wij nu echter een grotere intensiteit vinden bij het denken door een gemeenschappelijk denken en vooral door een gemeenschappelijke emotie, ontstaat er een veel intensere druk en deze kan een waarneembare kracht worden.

Dan stel ik van hieruit verder: wanneer een dergelijke kracht bestaat, zal zij tot uiting komen op die punten die een zeer wankel evenwicht hebben. Daar waar een gevaar voor evenwichtsverstoring aanwezig is, zal de gedachtekracht zich juist het snelst uiten.

Vb. Wanneer ik een steen heb die in wankel evenwicht staat, dan kan ik met een vingerdruk deze laten vallen over een weg; ik kan hem ook zonder meer in een afgrond laten vallen waar hij geen kwaad kan berokkenen.

Wanneer er kracht is, dan wordt deze kracht verbruikt. Gedachtekracht is een kracht die omgezet moet worden in verschijnselen. Of wij dat nu willen of niet. Wanneer ik dus goed denk, dan zal ik menig dreigend gevaar uit de weg kunnen ruimen. Denk ik echter niet goed, (verkeerde druk in het vb.) dan kan ik daardoor ook bereiken dat ongevallen geschieden die anders misschien nog niet zouden gebeuren.

Dit betekent, dat voor de mens, al beseft hij dit niet, zijn denken, zijn wijze van reactie en zijn emoties van veel groter belang zijn dan alleen voor eigen kring, voor eigen leven. Hij draagt een deel daarvan over op alles wat rond hem is, zowel materieel als geestelijk.

Nu is de gedachte in wezen, als kracht meer verwant met zogenaamde geestelijke sferen (dus niet direct zichtbare en kenbare gebieden) dan met de materie zelf. Maar toch kan zij ook in de materie wel degelijk uitwerking hebben. Als ik u mag herinneren aan de verschijnselen der telekinese, waarbij dus verplaatsingen door middel van gedachtekracht a.h.w. kunnen geschieden, dan zult u begrijpen wat ik bedoel.

Wanneer zeer veel mensen gezamenlijk denken op gelijke wijze, veroorzaken zij zodanig grote kracht, dat deze in het gehele aardrijk kenbaar wordt (dus niet alleen aan de oppervlakte, maar tot in het diepste der aarde).

Gezien hetgeen wij zo-even stelden, omtrent het aantasten van juist de zwakke punten en het verstoren van op zich reeds wankel evenwichten, zou m.i. de volgende stelling volkomen redelijk zijn: Wanneer zeer vele mensen negatief denken, dan zullen zij daardoor bestaande mogelijkheden van ongelukken, natuurverschijnselen, natuurrampen, tot een werkelijkheid maken. De menselijke gedachte kan iets van potentieel tot reëel maken.

Dat is mijn eerste punt op het ogenblik. Want deze gedachtekracht werkt natuurlijk ook in de geest. In die geest waaronder we ook kunnen verstaan, het gezamenlijke denken van de mensheid, zal dus ook elk evenwicht, dat wankel is, dat labiel is, worden aangetast.

Een invloed, zelfs van de andere kant van de wereld is in staat om mensen tot plotselinge en onberaadde handelingen of daden te brengen, wanneer zij zelf in een toestand van wankel evenwicht verkeren.

Uitbarstingen van emoties, reacties die niet zuiver zijn, en geen rekening houden met anderen, onredelijke opstanden enz. kunnen hieruit voortvloeien.

In de geest zelf, kan deze gedachte van de mens bovendien een schil opbouwen, een voertuig dat astraal is. Dit wordt een wezen waarin het totaal van de macht van die gedachte gecontinueerd wordt. Misschien mogen wij deze vergelijken met de zogenaamde briederparel (?). Dat is een atoomzuil die tijdens het proces van atoomontbinding gelijktijdig weer radioactieve elementen voortbrengt.

Een astraal wezen, uit het gemeenschappelijk denken ontstaan, zal niet alleen in zich de ordeverstoring, de verstoring van evenwicht erkennen, deze uitstralen en wat meer is vanuit zichzelf soortgelijke gedachten en dus ook gedachtekracht tot stand brengen.

Zo kan een op zichzelf onschuldige paniek, angst, begeerte op de duur een cumulatief gevolg hebben, een zeer samengesteld, en in klimmende reeks werkzaam gevolg.

Hier ontstaan dan de zogenaamde toevalligheden. Vb. Wanneer u hier door een straat loopt en er valt een steen, uit een oude gevel, dan kunnen wij dit gaan herleiden. Waar komt deze vandaan? Dan blijkt dat voor onze geboorte eigenlijk de invloeden reeds bestonden waardoor wij op dat ogenblik ons juist op die plaats zullen bevinden. Wij kunnen verder zien, dat de wijze waarop die steen eens werd gevoegd niet volledig juist was en dat was weer te danken aan die metselaar. Maar deze werd wederom beïnvloed door een stemming van zijn vrouw, die weer te danken was aan haar grootvader. Wanneer wij zo doorgaan, dan kunnen wij heel veel oorzaken en gevolgen terugvinden in een ver verleden.

Vb. Le corbusier gebruikt bepaalde bouwelementen en structuurelementen die in feite stammen uit het oude Rome. Rome dankt dit weer aan de ontwikkeling van de Assirische tempelbouw kan herleid worden tot Atlantis. Vanuit Atlantisch kennen wij weer het idee van de hoogte, de heuvel en de daarmee gepaardgaande wijze van voorouderverering enz. terug vervolgen tot Mu (het keizerrijk). We kunnen dus teruggaan tot aan het begin van de mensheid, misschien zelfs tot voordien.

Dit is echter onredelijk en wij zullen dat ook nooit doen. Maar wij kunnen wel stellen: elke oorzaak die niet onmiddellijk en volledig uitwerkt zal werkzaam blijven tot zij zichzelf vervuld heeft. Dit is punt 1.

2. Elke werking van oorzaak en gevolg kan een verandering van toestand, handeling, realisatie enz. teweegbrengen die vele, zeer vele geslachten verder leeft.

Wat nu gebeurt, is dus niet alleen aan het heden gebonden.

Wanneer wij deze toevalligheden alleen materieel berekenen dan is bv. de mogelijkheid dat u juist in deze samenhang hier aanwezig bent en dat u dus geboren bent zoals u geboren bent enz. een kans die in astronomische getallen loopt.

Wanneer u zich dit realiseert, dan zult u daaruit wel de gevolgtrekking maken, dat wij erg voorzichtig moeten zijn met het scheppen van nieuwe oorzaken. Dit is punt 1.

Punt 2. Dat wij, wanneer wij bepaalde oorzaken niet zelf kunnen ontgaan, de werking ervan moeten ondervinden, wij in staat moeten zijn om ons daar tot op zekere hoogte van te distantiëren

Nu komt het springende punt.

Wanneer ik weet dat op aarde invloeden samenkomen, die o.m. voortkomen uit; tijd, ruimtelijke structuren, sferen en het totaal van het aanwezige menselijke denken, dan kan ik mij zelf nooit volledig isoleren daarvan. Waar ik mijzelf daarvan nooit volledig kan afzonderen en toch mijzelf een zo groot mogelijk evenwicht van eigen wezen en van mijn omgeving zal nastreven, zal ik dus moeten trachten zo weinig mogelijk oorzaken te scheppen die strijdig zijn met mijn eigen denken en wezen.

Dit kan ik het beste doen door slechts zo te handelen, dat mijn eigen wezen daarin vreugde heeft, dat mijn eigen denken daarin vrede vindt.

Verder moet dit denken altijd geassocieerd kunnen worden met de werkelijke betekenis van ons eigen bestaan.

Als conclusie voor de mens zelf volgt daaruit: het vinden van een juist innerlijk evenwicht is belangrijk. Dit juist innerlijk evenwicht moet tot stand komen uit den ken en daden, het moet voor mij voortdurend positief georiënteerd zijn en ik moet mij niet door anderen met hun gedachten of hun stellingen onnodig in beweging laten brengen.

Indien ik vanuit mijzelf en vanuit eigen wil voortdurend handel; wanneer ik eigen denken zoveel mogelijk op persoonlijke wijze handhaaf, zal ik in staat zijn, in mijzelf een evenwicht te vinden dat niet meer labiel is, dat niet meer wankel is. Op het ogenblik dat mijn eigen wezen een zodanige innerlijke sterkte en vrede heeft gevonden, dat het niet gemakkelijk door gedachtekrachten van buitenaf wordt aangetast, zal het zich in oorzaak en gevolgwerkingen voortdurend vrij zien van elk gevolg dat niet met eigen wezen en denken harmonisch is.

Nu onwillekeurig de richting van de magie en een tikje van de godsdienst uit.

Wetten van evenwicht werden bepaald door velden (uitstralingen) in het AI.

Uitstralingen in het AI veroorzaken de verschijnselen die u bv. tijd noemt en vormen daarmee ook een factor die u normalerwijze niet erkent in al wat rond u is. Deze factor mag ik de duur noemen. De stoel waarop u zit heeft ook een duur, een levensduur die afhankelijk is van het materiaal en de structuur. Nu wil dat zeggen dat dit moet worden uitgedrukt als een bijzondere dimensie. Zolang deze dimensie bestaat, (de stoel dus) in duur bestaat zal zij op de ruimte rond haar invloed uitoefenen. Op het ogenblik dat de stoel verdwijnt, ontstaat een hiaat. Dit hiaat kan alleen worden aangevuld door een verandering in denken en behoeften, dan wel door het creëren van een andere stoel.

Dan kunnen wij hier ook een magisch principe gebruiken. Want, op het ogenblik, dat ik een nieuwe duur schep, al is die nog zo kort, in de vorm van een bepaalde handeling, in de vorm van een bepaald voorwerp dat ik vervaardig of dat ik vernietig, heb ik daardoor een verandering geschapen die op het gehele evenwicht in de omgeving invloed heeft. Deze factor werkt dan, krachtens het duur element, door in datgene wat men tijd noemt, de grenslijn tussen andere dimensionale stelsels en uw eigen stelsel.

Alleen reeds rekening houdend met duur, kan men komen tot 16 verschillende mogelijkheden of richtingen van ontwikkeling. De voorkeur van ontwikkeling zal steeds bepaald worden door de gedachtekracht omdat een dood voorwerp als dusdanig geen voorkeur bezit voor een bepaalde ontwikkeling.

Dan zal gedachte + daad, vooral wanneer deze daad scheppend is op het gebied van het materiele of onder omstandigheden, het emotionele, resultaten kunnen hebben die, gepaard gaande met een juiste instelling, het aanzijn van de wereld en het evenwicht der kosmische velden, op een bepaalde plaats wijzigen.

Hierin ligt een deel van de vrijheid van wil van krachten, wij die ons misschien willen gaan ontwikkelen op een of ander terrein, zullen dus rekening moeten houden, met het feit dat wij, maar ook anderen, een dergelijke invloed kunnen uitoefenen. De samenwerking met anderen in dezelfde richting vergroot de invloed in een mathematische reeks.

Wanneer wij verder komen tot een juiste intentie een juist gericht denken, dan zal deze reeks van factoren ook optreden in bv. het astraal gebied.

Waar het astraal gebied door de gewone gedachte reeds gevormd kan worden, is het voor de mens mogelijk om praktisch blijvende er zeer krachtige astrale waarden, of zo u wilt vormen of entiteiten, krachten te scheppen en te continueren, die een zeer grote en blijvende inwerking kunnen hebben, zowel op de materiele wereld van de mens, als een mede evenwichtsbepalende op het algemeen denken van de mensheid.

Deze aangesneden kwestie is hierom zo belangrijk, wij kunnen met een kleinigheid onnoemelijk veel bereiken, ten goede maar ook ten kwade. Die kleinigheid ten goede gebruiken betekent eerst beseffen waar het goede ligt en vervolgens ons bewust zijn van eigen wezen.

Door mijn eigen wezen ben ikzelf verbonden met verschillende sferen. In elk van die sferen kan ik werkzaam zijn. In elk van die sferen kan ik een impuls ontvangen. Stel, dat mijn wezen vergeleken kan worden bij een piramide of toren, die laag na laag getrapt is (dus een vorm van trappen of treden) en waarbij elke laag een wereld vertegenwoordigt waarbij het ik kleiner

en harmonischer is en de samenwerking met de kosmos groter. Dan bevindt zich midden die toren of tempel een leegte, een niets.

Dit niets kunnen wij de ziel noemen. Niet dat de ziel of de kern van ons wezen, de goddelijke Vonk, werkelijk niets is, maar zij is niet omschrijfbaar in menselijke termen en ook voor de geest wel constateerbaar maar niet omschrijfbaar.

De Goddelijke Kracht kan door wat wij hier dus kunnen zien als een soort tunnel, onder omstandigheden ook het bodemvlak bereiken. Dit is duidelijk nietwaar? Wanneer u bv. een koker hebt en de zon schijnt erin dan schijnt ze tot beneden toe onverschillig welke lagen dat geval uitmaken waarin de koker zich bevindt.

Wanneer ik nu mijzelf niet ken, dan ben ik dus afhankelijk van het ogenblik dat ik van buitenaf dat licht ontvang. Maar ik kan ook vanuit mijzelf naar boven gaan. Hoe dichterbij de top kom, hoe meer licht ik kan ontvangen.

Geheel beneden ontvangt men enkel het licht dat recht invalt. Kom ik verder naar boven, dan kan het licht al van onder een andere hoek vallen. Wanneer ik mijzelf goed ken, dan hoef ik nog niet te weten hoe mijn wereld is; moet ik enkel beseffen dat zij een deel zijn van mij. Wanneer ik daarmee een gevoel van verknopen, voor mijzelf kan voelen dan kan ik mij dus instellen op een punt a.h.w. van het ik dat ik nog voelen nog beleven kan. Dan vergroot zich de hoeveelheid Goddelijke kracht dus die op mij neerkomt, die ik bewust kan ontvangen.

Hoe meer ik omtrent mijzelf weet, hoe groter de intensiteit van mijn weten, streven en werken, en waar mijn wezen één geheel vormt, zal, onverschillig op welk niveau ik dit Goddelijke licht ontmoet, dit werkzaam zijn tot het laagste niveau toe.

Maar dit zonlicht komt ook nog ergens anders neer, nl. aan de buitenkant.

Wanneer ik die toren bouw, dan heb ik dus binnenin de kern van mijn wezen. Wanneer ik die stoffelijke wereld nu eens bezie als een vlak, zeggen wij een vierkant, dan steekt daar maar een trede van uit. Die ene trede krijgt licht. Het goddelijke openbaart zich aan ons ook buiten ons. Erkend echter in en buiten ons, kan deze goddelijke kracht beschouwd worden als een directe relatie van het ik tot de buitenwereld, zoals die in God bestaat.

Laten wij dit even anders stellen. God is in ons, in de kern. Hij wil echter in geheel ons wezen zijn. Nu kan Hij dus vanuit de kern, waarin hij leeft, trachten ons te benaderen zoals wij onszelf kennen, naar de buitenkant toe. Stellen wij ons voor een mijnwerker die een gang aan 't boren is. Buiten ons is God ook aanwezig, God wil in ons doordringen. Zo kan een tunnel gegraven worden waardoor de gehele doorsnede van ons wezen het Goddelijke ondergaat. Begrijpbaar?

God buiten ons en God in ons kunnen op een bepaald ogenblik in harmonie zijn. Het klinkt misschien gek. U kunt zeggen God is altijd met zichzelf in harmonie, maar ik bedoel een harmonie die voor ons wezen kenbaar is. Die God in ons, die bereikt maar periodiek en in betrekkelijk korte pauzen a.h.w. de stoffelijke kern. Voor de rest is Hij levenskracht die hoofdzakelijk in de geest bestaat. En naarmate het geestelijk wezen, het voortuig hoger is, is God erin intenser vertegenwoordigd.

Dus, van buitenaf werkt God wel altijd op ons in. Maar van binnenuit kan God eigenlijk alleen goed werken indien wij God helpen. Klinkt het gek? Hij zou het ook zonder ons kunnen, maar hij laat zich beperken door ons eigen wezen. Dit hoeft Hij niet maar Hij doet het. Hij heeft het nu eenmaal zo gewild: het is zijn wet.

Tussen de kern van mijn wezen en datgene wat buiten mij bestaat is altijd een overeenkomst; die dingen zijn aan elkaar praktisch gelijk. Maar mijn interpretatie van de werkelijkheid is een andere. Zij is mijn beperkte zien.

Op het ogenblik dat voor één moment mijn beleving van de wereld identiek wordt aan de kracht die in mij leeft, is god in het totaal van mijn wezen geopenbaard. In de kerk zegt men: dan daalt de H. Geest op u neder, maar ik vind dat de formulering minder ter zake doet.

Dit is let wel, geen godsdienst, het is eerder een vorm van weten. Wanneer ik in mijzelf dus voortdurend stijg om God intenser te ontmoeten, moet ik gelijktijdig deze kracht doorvoeren naar mijn stoffelijk wezen. Zo dus is mijzelf intenser de eenheid met het Goddelijke verwerklijken.

Doe ik dit dan zal mijn denken en mijn handelen steeds verder in harmonie zijn, met de werkelijkheid in mijn omgeving en niet alleen met het door mij geziene beeld. Dan zal mijn streven en mijn invloed dus direct op de werkelijkheid afgestemd zijn en daarop een meer directe en gekende inwerking hebben.

Als u dit alles nu weer samenvoegt dan gaan wij terug naar die beïnvloeding van het evenwicht.

De werkelijkheid van God is een gefixeerde werkelijkheid. Wij kunnen God niet veranderen. Hij is vast. Wanneer ik een werkelijkheid, die in God ligt, erken, is Hij tevens tijdloos. Nu kan ik, door gebruik te maken van alle mij ter beschikking staande middelen (door mijn zelfkennis dus) de juiste duur van gedachte, van handeling, van stoffelijke vorm enz. creëren, die een zo groot mogelijk resultaat tot stand brengt in de wereld buiten mij, van andere mensen.

❖ *Wat is hier bepalend voor andere mensen broeder?*

Voor die andere mens is bepalend het fenomeen. Voor de medemens is het verschijnsel bepalend ongeacht zijn interpretatie daarvan. Het verschijnsel blijft gelijk. Wat wij dus doe is in feite het verschijnsel scheppen, of kenbaar maken uit de ons omringende werkelijkheid op een zodanige manier, dat anderen dit kunnen ondergaan.

❖ *En wanneer dit verschijnsel niet overeenstemt of niet voldoende of niet geheel overeenstemt met onze betrachtingen en bedoelingen?*

Dan is nog altijd de vraag of het verschijnsel juist is of dat uw realisatie van uw eigen bedoeling onjuist is. Want de mens oordeelt redelijk denkend en dit is heel wat anders dan met totaal zijn wezen, (zogenaamd redelijk, dus door het samenvoegen van het door de mens gekende) En nu kan het bv. wenselijk zijn dat iemand sterft, pijn lijdt, of dat de wereld ondergaat; want op zich heeft dit kosmisch weinig betekenis. Maar gelijktijdig zegt u menselijk, maar dat heb ik niet bedoeld. Want u heeft alleen het goede gezien en beseft dan niet dat die verwerkelijking zich uitstrekt over het totaal van de sferen waarbinnen uw gedachten (de daaruit voorkomende evenwichtsverstoringen, correcties dus) kenbaar zijn.

En naarmate uw eigen intentie hoger is en minder van het eigen ik in zich draagt, zal de werking meer kosmisch zijn, dus zich ook over hogere niveaus van leven en zijn uitstrekken.

Vb. Ik wil een zieke genezen. Nu zegt u: ik wil deze mens genezen. Maar de stoffelijke ziekte is het resultaat van een geestelijke toestand. De geestelijke toestand kan alleen genezen worden, wanneer het stoffelijk leven ophoudt. Dan wordt het stoffelijke leven beëindigd. Dit is schijnbaar strijdig met wat u nastreeft. Maar uw geestelijke genezing wordt daardoor bespoedigd. U heeft in feite uw doel bereikt. Nu kunt u dit niet beseffen vanuit een stoffelijk redelijk standpunt. Want stoffelijk blijft u aan het verschijnsel gebonden.

❖ *Dus het richten van gedachtekracht is hier hoofdzakelijk door de bedoeling of door de emotie en minder door de logica bepaald?*

Ja een logica is eigenlijk de beperking die de mens aan zijn eigen denk- en waarnemingsvermogen oplegt, om te kunnen komen tot een algemeen aanvaard beeld, dat door allen ongeveer gelijktijdig gehanteerd kan worden. En wanneer u dus logisch denkt dan beperkt u sterk de werking van uw gedachtekracht. Een mens die logisch denkt en met gedachtekracht werkt, zal veel minder tot stand brengen, omdat hij als het ware een veel beperkter terrein neemt.

Een vergelijking: Goddelijke Kracht is als regen. Ik ben door mijn beredenering op het idee gekomen: water is nodig. Ik wil dus water verzamelen. Wanneer ik dit nu doe alleen met de verbinding die ik logisch heb, dus met de hemelruimte, dan komt daar niet veel in. Breidt ik dit uit met mijn geloof, dan wordt het al een trechter. Breidt ik dit nog verder uit door mijn gehele geloof, mijn denken en mijn emotie, door mijn totale bestaan daarin te leggen, dan heb ik een bekken dat zo wijd is, dat het op een punt het water (in casu de kracht dus) van een zeer groot terrein samen zou kunnen brengen. Logica is dus in vele gevallen beperkend.

De mens moet in de stof leven. In die stof heeft hij behoefte aan redelijk denken en logica, maar alleen voor die dingen die werkelijk en alleen logisch gehanteerd kunnen worden en nooit als een bepaling van mogelijkheid en onmogelijkheid. Hieruit volgt dat wij door het stellen van logische gevolgtrekkingen en het stellen van redelijke mogelijkheden zeer veel werkelijke

mogelijkheden, die dus niet binnen ons besef vallen, automatisch uit ons denken en leven uitsluiten.

Dan komt hier een automatische conclusie uit voort: Wij mogen zelfs niet alleen redelijk werken indien wij met gedachtekracht en al wat daarmee samenhangt een juiste invloed op onze wereld willen hebben. Er moet meer bij zijn het typische is dat, waar vele mensen gezamenlijk denken, dan ook veelal het redelijk element verdwijnt en er een emotioneel element voor in de plaats komt en daardoor een zeer grote intensiteit van werking kan ontstaan.

Hierop kunnen wij nog even doorgaan. Wanneer ik stel: ik geloof in God. Ik geloof verder dat die God goed is, dat die God mij dus zal helpen, dan kan ik niet zeggen: maar ik moet dit of dat doen, redelijk. Op het ogenblik dat ik een geloof heb en dit geloof werkzaam wordt voor mij, dan moeten wij dit geloven volledig doen, zonder redelijke beperking. Wanneer God u zendt en u weet dit zeker, dan moet u n iet zeggen wat voor bagage zou ik meenemen. Dan gaat u en wat u nodig hebt krijgt u. Hoe intenser u gelooft, hoe juister het verloop van uw leven zal zijn binnen dit geloofspunt. Maar hoe meer u stoffelijke beperkingen gaat maken, hoe meer u uw eigen stoffelijk menselijk denken, organisatievermogen enz. gaat inschakelen, hoe moeilijker het wordt. Want daardoor beperk ik mijn geloof aan God en gelijktijdig voor mij de mogelijkheid om de krachten en werking uit God te ondergaan.

Wanneer u het goed bedenkt is het ook eigenaardig dat men altijd zoveel zorgen heeft (bv. in een geloofsgemeenschap waar men zo vaak zegt; ja wij moeten dit of dat bij elkaar brengen).

Dat is niet waar. Wij moeten doen dat wat wij erkennen als de Wil Gods in volledig vertrouwen. Doen wij dit, dan zal het andere ons gegeven worden. Zeker een Christen moet dit geloven, want dat heeft Jezus toch wel heel nadrukkelijk verkondigd.

Het is natuurlijk moeilijk om dit geheel in praktijk te brengen. Maar ook hier geldt eigenlijk een soort magische wet. Ook hier is het een kwestie van: Hoe sterk is mijn vertrouwen? Hoe sterker mijn vertrouwen is (niet in een menselijk of een bepaald iets of in een bepaald verloop der dingen, maar dat het goede, Gods Wil geschieden zal) hoe zekerder het is dat het gebeurt.

Ik heb getracht u duidelijk te maken, hoe dus doe samenhang kan bestaan tussen een gedachtekracht en een wankel evenwicht.

Daarnaast heb ik u verteld, dat bv. astrale invloeden kunnen worden geschapen, die een blijvende invloed kunnen hebben op de materie of op het menselijk denken.

Verder. De wereld van heden is vol onrust, vol spanning, vol haat. Praktisch 9/10 van de mensheid is onzeker van zich en zijn lot. Dan zal deze onzekerheid, de angst, de begeerte en al wat hierbij een rol speelt, gezamenlijk een invloed uitoefenen, zo groot, dat zij in de aarde zelf kenbaar kan worden.

Bv. door het doen ontstaan van verdere breuken op zwakke stenen in de aardkorst resulterend in vulkanische uitbarsting, zeebeving enz. Dat bepaalde evenwichten in de luchtlagen die normalerwijze wat geleidelijker zouden kunnen verlopen hierdoor zo sterk met elkaar worden geconfronteerd, dat wat men noemt stormen, vulkanen en dergelijke ontstaan, dat, waar mensen iets gemaakt hebben waarin een zwakke plek is, deze zwakke plek normaal eeuwen onontdekt zou kunnen blijven, plotseling een fatale plaats blijkt te zijn waardoor instorting van woningen, van huizen enz. voortkomt allen maar uit uw denken. Gelijktijdig vanuit de astrale wereld een bevordering van die onrust, van onzekerheid, een vergroten van elke emotie die samenhangt met deze elementen van angst en begeerte die wij als basis hebben gesteld van het werelddenken van heden.

Dan is het logisch dat iedere mens, die zich bij de nu heersende menselijke tendensen, gedachten, angsten en begeerten aansluit, zich dus in feite geheel inpast als een normaal mens zogenaamd, in de heersende normen en gedachtesferen zelfs eerstens evenwichtsverstoring factor is, tweedens hoofdzakelijk negatieve krachten uitstraalt, versterkt en daardoor ook zelf als verschijn ondergaat, in de derde plaats; naarmate hij langer op deze wijze blijft handelen en denken, sterker verbonden zal zijn aan deze negatieve ontwikkelingen.

Een mens die zich dit alles realiseert, moet dan ook als volgt denken:

1. Ik ontken al datgene wat niet harmonisch is in het denken van anderen.; dit kan ik gemakkelijk doen. Moeilijker is het om het niet harmonische in de daden van mensen en menselijke gebeurtenissen en ontwikkelingen terzijde te stellen. Laten wij ons hier zoveel mogelijk beperken en hier zo weinig mogelijk het negatieve willen zien. Dan zullen wij daardoor geïsoleerd geraken van de ontwikkeling die anderen meeslepen. Wij zullen eenieder, die mede positief denkt, die dus op enigerlei wijze met ons kan samenwerken en samen denken, een versterking vinden en omdat wij betrekkelijk weinigen zijn aan deze positieve zijde, zal het klimmen van ons aantal en de in stijgende werking vanuit andere sferen (het is een reeks van vermenigvuldigen a.h.w.) zeer snelle resultaten kenbaar maken,; waarbij allereerst wijzelf tegen elke, uit de geest en het menselijk denken komende negatieve werking beschermt zijn.
2. Vele verschijnselen waaraan wij niet kunnen ontkomen in de stof, ons niet zo intens en tenvolle kunnen beroeren als zij anderen zullen beroeren.
3. Ons in de gelegenheid zullen stellen om door het scheppen van juiste kleinere evenwichtsverstoringen, op het goede moment, een schijnbaar onophoudbaar noodlot toch nog enigszins te wijzigen en de invloed enigszins van richting te doen veranderen. Vergeet niet dat een plaatje blik, dat niet in staat is om een kogel tegen te houden, onder de juiste hoek wel in staat is om die kogel van zijn baan te doen afwijken.

Wanneer u zich dit realiseert, zult u dus ook stellen: Ik zoek naar de voor mij juiste elementen in denken en in handelen en ook in het scheppen van duur: dus ook door desnoods stoffelijk eens iets te maken of iets te doen verdwijnen die een zo groot mogelijke, beveiligende invloed hebben voor mij en , waar ik mij verbonden acht met de rest van de wereld, (al is dit via de Goddelijke Kracht) voor de rest van de wereld rond mij.

❖ *Kan dit afketsen niet ten nadele van een ander zijn?*

Die kracht die u afketst zal natuurlijk elders heengaan. Maar in deze afweer heb ik datgene, waarop zij gericht was, beschermd. Ik heb daardoor in de 1ste plaats het doel al teniet gedaan. Ik heb in oorzaak en gevolg de werking van het schot veranderd. Wanneer het doel gemist wordt dan is de kans 99% dat die kogel zich ergens zonder schade begraaft en zijn energie overzet in bv. warmte die dan weer rustig wordt geabsorbeerd. Er is natuurlijk een gevaarelement, maar dit gevaarelement zal altijd kleiner zijn dan het direct bereiken van het doel door de kogel , zoals dit dus in de normale gang van zaken ligt.

Vergeet verder niet dat het hier niet alleen gaat om een kogel: het gaat hier om een wereld.

Rond u is de kosmos en in die kosmos zijn zeer veel wezens die tenminste een gelijk en soms ook een hoger bewustzijn bezitten dan u. Zij zullen door een ander denken vaak beschermd zijn. Zij hebben de juiste pansering tegen de invloed die wij doen afschampen. Zodat wij wel degelijk gerechtvaardigd zijn in een poging het leven zodanig te beïnvloeden, dat het zo goed en gunstig mogelijk, zo harmonisch mogelijk verloopt en dat alle elementen van disharmonie, van onrust, van vrees, van gebrek aan Godsvertrouwen verdwijnen voor de verschijnselen die, door ons betrekkelijk bescheiden en schijnbaar zwak ingrijpen, mede worden verwerkelijkt. Let wel. Ook dan dien wij niets anders dan uit de Goddelijke Werkelijkheid de verschijnselen wekken voor onszelf en voor anderen.

Nu heb ik dus geprobeerd u duidelijk te maken welke wetten en verhoudingen bestaan, zij het voorlopig zeer summier en eigenlijk direct gericht op de noden van uw eigen tijd weer.

Maar de evenwichten die kosmisch bestaan, kunnen nimmer blijvend verstoord worden. Zodra de evenwichtsverstoring plaatsvindt, vindt vanuit de kosmos een compensatie plaats. Wij zullen indien wij zelf als compenserende factor optreden, of trachten op te treden, gesteund worden door de kosmische krachten. Wij hebben God dan a.h.w. aan onze kant inplaats van tegen ons of beter gezegd de Goddelijke Wet en de kosmische krachten.

Nu kan eenieder op zijn eigen manier denken en op zijn eigen manier bidden en werken enz.

Wij gebruiken dan toch het woord magie. De magie waarop ons leven gebaseerd is, vergeet dat niet, in de geest en in de stof, de voortdurende wisselwerking van verschijnselen volgens

vaste regels en wetten, maar beheersbaar door de eigen wil of impuls; zij het alleen binnen de beperking van de wet zoals zij gegeven is.

Op het ogenblik dat wij vanuit ons eigen standpunt een noodzaak hebben beseft en deze noodzaak voor ons wezen als harmonisch, dus als juist of goed aanvaardbaar is, zijn wij verplicht om deze om te zetten in werkelijkheid (maar alleen wanneer wij ze innerlijk en volledig erkennen als goed)

Op het ogenblik dat wij ze gaarne als goed willen heten, zal in onszelf een strijd ontstaan. Alle goed doen omdat wij het graag willen alleen, ofschoon wij ergens een voorbehoud hebben, brengt de gevolgen van onze daden tot onszelf terug, onverschillig of ze goed of kwaad zijn. Echter elk volledig harmonisch met jezelf werkzaam zijn, en streven betekent, een werking stellen die het ik niet meer bereikt en die buiten dit ik in de wereld wordt gemanifesteerd. Wanneer wij met de volheid van ons wezen handelen, dan zal verder het zogenaamde tijdselement zeer kort zijn. Dit kan tot seconden worden teruggebracht. Hoe minder volledig ons streven, hoe groter de tijd waarover de gevolgen uitgesmeerd worden. Wanneer wij te onredelijk handelen krijgen wij dus te maken met een gevolg dat terugkeert nadat wij deze menselijke vorm verlaten hebben. Wanneer dat gebeurt spreken wij over karma.

Het erkennen van een trage werking die verkeerd is houdt in, dat wij onmiddellijk zullen ingrijpen vanuit ons eigen denken en werken om deze werking, neen niet op te heffen, want dat kunnen wij niet, maar zodanig af te buigen, dat zij een zo aanvaardbaar mogelijk gevolg voor anderen en voor onszelf inhouden.

Nemen wij het vb. van de stoel. Als ik met die stoel iets verkeerd heb gedaan, dan kan ik die stoel niet zonder meer terugnemen. Ik heb hem verzet bv. Nu kan ik iets anders zo gaan verzetten, dat die stoel weer harmonische past in het geheel.

Wat gedaan is kan niet ongedaan worden gemaakt; onthoudt u dat. Door het hergroeperen van andere feiten echter, kan de betekenis daarvan geheel veranderen.

Dat is dus in feite magie. Naarmate ik in mijzelf hogere krachten erken en draag daarmee bewuster (wetend omtrent mijzelf) werkingen veroorzaak die in mijn leven bestaande, onjuiste gevolgen en werkingen van langere duur, tegenwerken, ophouden of verbeteren, dan zijn dit de door mij meest harmonische en juiste handelingen en vervullen zij in mij de wet van evenwicht, door mij (mede vanuit kosmische krachten en daardoor gesteund en gedreven) een evenwichtigheid te geven (u zult misschien zeggen een zekere onkwetsbaarheid) die op geen andere wijze bereikbaar is.

Elke kracht ten goede, die wordt uitgezonden wordt door de kosmos in mijzelf erkend. Elke kracht ten kwade die door mij wordt uitgezonden, wordt door de laagste trilling van de kosmos (meestal de materie) erkend en op mij gereflecteerd, al dan niet verdraaid.

Wanneer ik dus meester ben van mijn denken, wanneer ik zoveel mogelijk positief denk en leef in deze wereld, verder de handelingen verricht die ik zelf aanvoel als juist en kosmisch, zonder mij af te vragen of zij consequenties hebben en zo ja dewelke, zal ik daarmee een maximum aan goed bereiken.

❖ *Is in harmonie omzetten, wanneer dit volledig harmonisch is voor u maar door een ander niet als harmonisch aanvaard wordt.....?*

Dan is er in feite geen sprake van harmonie. Op het ogenblik dat de ander, die daarbij betrokken is, voor u een disharmonisch element wordt, dan kan er geen sprake zijn van een feitelijke harmonie.

❖ *Dan ondergaat u zelf niet dat harmonisch gevoel op dat ogenblik, wanneer het een disharmonie bij de ander verwekt?*

Niet dat alleen, maar dan is het totaal niet harmonisch. Dan is de inwerking ervan onjuist. Twee mensen werken bv. samen om een tafel op te nemen en weg te dragen. De een gaat deze, de ander gene kant uit, dan komt de tafel nooit waar hij wezen moet. Wanneer u iets als harmonisch ziet en een ander ziet dit niet als harmonisch, dan is dit tussen u als middel uitgesloten, want dan zoudt u met de beste bedoelingen twee kanten tegelijk willen uitgaan; het gevolg is hoogstens mislukking, krachtsverspilling en vaak zelfs, ook voor degene die iets harmonisch ziet, het scheppen van disharmonische factoren.

Het is eigenlijk heel logisch op te lossen niet? Harmonie betekent inderdaad volledige overkomst en overeenstemming. In uzelf betreft dit alleen uzelf en uw verhouding met God en de wereld, zoals ze voor u bestaan zodra andere daarbij betrokken worden, wordt ook uw wederzijds besef + die reeks van zelfde waarden in de ander mede bepalend.

Alleen wanneer u ook daar een zekere overeenstemming heeft, is ware harmonie mogelijk. En alleen ware harmonie kan de hier omschreven werkingen en invloeden uitoefenen.

Als conclusie kunnen wij eraan toevoegen, dat het juist in deze tijd fataal is om u te laten drijven door paniek, angst, door verkeerde begeerten, haat, dat u in uzelf moet streven naar' een zo juist en harmonisch mogelijk aanvaarden van de wereld en als het even kan, niet alleen met woorden maar met geheel uw wezen, vertrouwend op de hoogste kracht die boven u is.

Goeden avond vrienden.